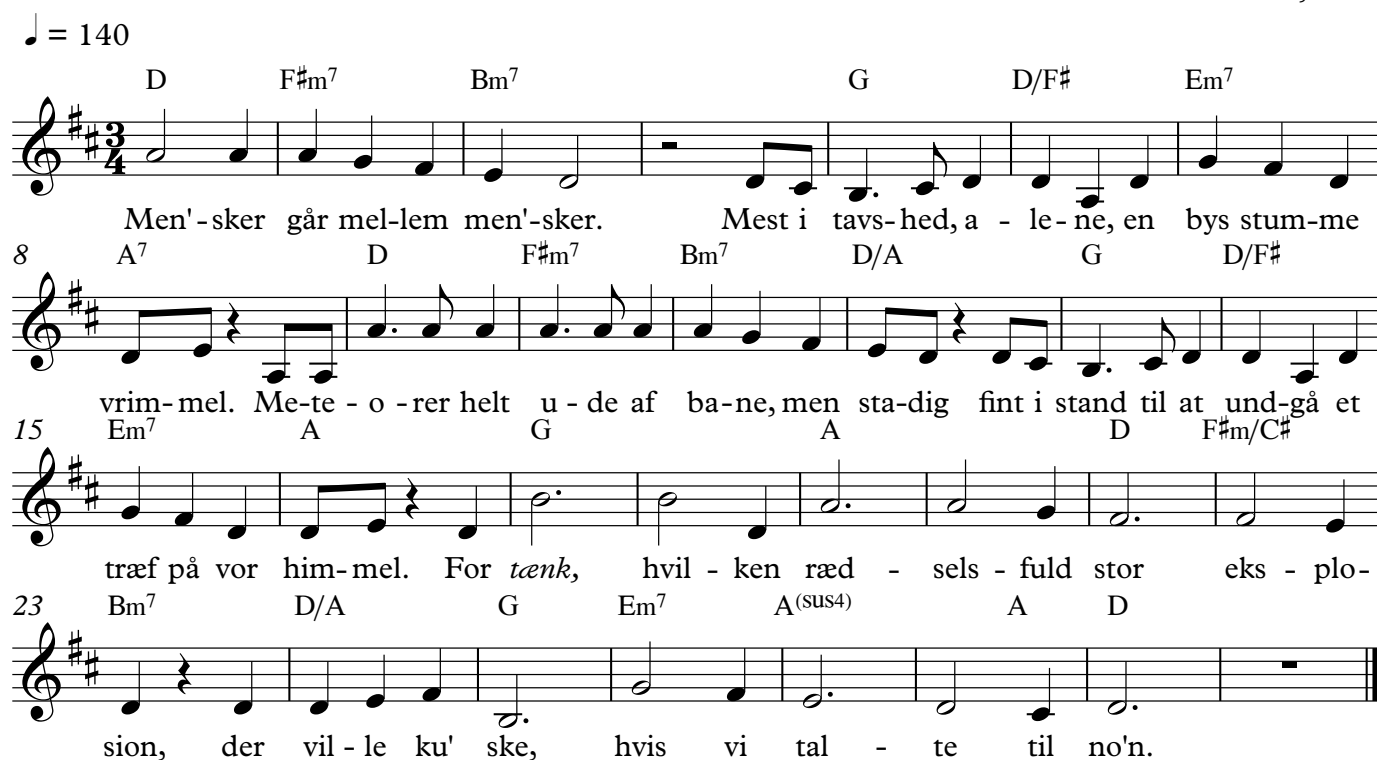

Ræk ud

Kristian Enevoldsen, 2018

♩ = 140

D F#m7 Bm7 G D/F# Em7

Men'-sker går mel-lem men'-sker. Mest i tavs-hed, a - le - ne, en bys stum-me

8 A7 D F#m7 Bm7 D/A G D/F#

15 Em7 A G A D F#m/C#

23 Bm7 D/A G Em7 A(sus4) A D

sion, der vil - le ku' ske, hvis vi tal - te til no'n.

1. Men'sker går mellem men'sker.

Mest i tavshed, alene, en bys stumme
Meteorer helt ude af bane men stadig
fint i stand til at undgå et træf på vor himmel.
For *tænk*, hvilken rædselsfuld, stor eksplosion,
der ville ku' ske, hvis vi talte til no'n.

2. Tomheds blik avler tomhed.

Som en skal går vi rundt, uden øjne at møde.
Der ku' gemme sig følsomme sjæle iblandt os.
Trods et tusindtals trasken, så føles her øde.
Men *tænk*, hvilken ændring et smil kunne gi':
en flisernes fællesskabsstyrkende sti.

3. Hvad gør ensomheds vandrør,

der har tyndslidt hver gade for at blive fundet?
Vor kultur siger klart: "*Du* må opsøge hjælpen."
For hver gående time er håbet dog svundet.
Og *tænk*, hvis vi andre ku' række lidt ud?
Gi' venlige øjne et nyt gennembrud.

4. Men'sker kan vandre sammen.

Vi kan smitte med lys til de sjæle, som vakler.
Give varme hvor hjerter er ene, i kulde.
Sammen skabe en byhær af flammende fakler.
Prøv *tænk*, hvis forbundethed blev ny logik.
Og vrимlen af folk blev til nærværstrafik.

Anette Prehn, 2018